

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

Tre smukke Sange.

Farvel til Norge!

Du reiste bort til fjerne Lande,
Du ser vist aldrig mere Norges Fjeld,
Hvor Granen grov paa Bjerget dybt i Sandet,
Der staar din Ven og siger Dig Farvel.

Hils Danmark, hils de grønne Lunde,
Og hver en Danskt jeg ønske vil Alt Held.
Mit Ønske var, at jeg Dig følge kunde,
Men af besværrer ei jeg kan. Farvel!

Og naar Du stille i Hjemmet sidder,
Vil Øyren sjunge af et yndigt Kvad,
Lad saa den Tanke op til Norge stige
Til Marthas Haab, der ønsker Dig Farvel.

O kjære Ven jeg skal Dig minde,
Jeg har et Haab, Du mindes mig igjen,
O! mind mig om, hvor Du i Verden findes,
Det bliver tungt at sige Dig Farvel.

Skal vi ei samles her i Livet,
Vi samles dog engang alligevel,
Hvor Ingen skal os fra hverandre vige,
O! da Farvel! endnu et ømt Farvel.

Farvel til Danmark!

Farvel til Danmark jeg byder,
Jeg reiser til en fremmed Havn,
Hvor hist fra Skibet Kloffen lyder,
Jeg føler Alt i Hjertet Savn.
Farvel i danske Bøgestove,
Hvor Nattergalen Triller slaar.

V box 20:580

Farvel Du friske danske Bøve,
Til Danmark min Vængsel vil gaa.
Farvel da mit Fødeland,
Med den friske og grønne Strand;
Farvel mit kjære gamle Danmark,
Farvel da mit Fødeland.

Vel er jeg ung og mit Hjerte det banker,
Saa varmt og saa freidigt i mit Bryst,
Dog Bemød er i mine Tanker;
Thi jeg forlader Hjemmets Kyst,
Jeg forlader de gamle kjære Steder,
Hvor jeg kjender hver Buske og hver Plet,
Som saa min Barndoms første Glæder,
At skilles gjør Hjertet ei let.
Jeg forlader den danske Jord,
Hvor min gamle Moder bor,
Rejser bort fra det gamle kjære Danmark,
Farvel da mit Fødeland.

I gamle Danmark stod min Bugge,
Der læste jeg min Moders Navn,
Der lød mine første Barndomsfutte,
Kom Danmark, tag din Søn i Favn,
Jeg har hørt de danske Kanoner,
Jeg har hørt Sværdenes Klang,
Jeg har hørt de jublende Toner,
Da Dansken for Friheden sang,
Naar det atter kalder til Kamp!
Naar det dundrer i Røg og i Damp,
Naar det gjælder det gamle frie Danmark,
Da savner Du atter din Søn.

Om Josef og hans Brødres gjensidige Behandling af hinanden.

Min syttende Aar kun jeg stued,
Mine Brødre fulgte jeg fro,
I mit Hjerte Kjærlighed lued,
Hvor kan et Barn paa Fiendskab tro,
Vi i Sichems yndige Dale
Græssed' Hjorden ved Kildens Bred!
:: Jeg var et Barn ubi Gjerning og Tale,
Og lammet lig i Frygtsomhed. ::

I Ly af tre Palmer jeg knælede
Fremt til Himmelen's Herre jeg bad;
Mine Brødres Hjerter besjeled'
Kun mod mig Arme Hevn og Had.
I en Afgrunds fugtige Gjemme
Kasted' de deres Broder ned,
:: Ikke hjalp mig min klagende Stemme,
Min Graad og min Ustyhlighed. ::

Her laa jeg og ventede Døden,
Men sig Sorgen kan vende til Held
Ei de Grumme fuldbragte Brøden
De folgte mig for Guld som en Træl.
Men med vilde og rovgjerrig Glæde
De besaa deres dyrtkjøbte Muld,
:: Jeg min Fader maatte begræde
Og dem, som folgte mig for Guld. ::

Til Egypten jeg solgtes som Slave;
Jeg til Dversten, Potiphar, kom,
Og han Godhed for mig monne have.
Men hans Hustru, desværre, var ond!
Hun til Ondskab mig vilde forføre,
Men da dette ei lykkedes vel,
:: For mig lukkedes Fængsels Døre,
Hvilket ængstede saare min Sjæl. ::

Her i Fængslet jeg sorgfuld sukked'
O de Dage var' lange som Aar!
Før man Dørene for mig oplukked',
Og min forrige Frihed jeg saar.
Thi Gud hjalp mig den Drøm at udthde,
Den, som ængstede Pharaos Sind
:: Gud, vor Herre! de Gode fryde,
Som paa Guds frygt og Dyd lægger Bind! ::

Men ved Guds Hjælp jeg dog monne blive
I Egypten en Herre saa hold!
Jeg min Fader fik skue i Live,
Da vi samledes Brødrene tolv.
Hvilken Glæde ved saadant et Møde,
Da vi atter blev' samled' paa Jord!
:: Jeg, som tænkes at være blandt Døde
Gud, vor Fader! han altid er stor! ::

Her i Landet vi levede sammen
Udi sytten samfulde Aar!
Ikke Hungeren plagede Stammen,
Men min Fader ved Døden afgaar,
Og hans Been vi til Canaan førte,
Blandt hans Fædres vi jordebe dem,
:: I vort Hjerter vel Sorgen sig rørte,
Men han kom til sit elskede Hjem. ::

Mine Brødres Hjerter det klemte,
At som Slave de mig havde solgt!
Ikke Angeren længer de glemte
For det Onde, de mig havde volbt.
Men jeg hød dem kun rolige blive!
Thi Gud styrede Tingene saa,
:: For at Folk skulde holdes i Live
Og af Hunger ei ganske forgaa. ::

O I Folk! som paa Forderig leve!
Et Exempel I skue i mig
Paa, at Sorger! og Farer omhvæve,
Dem, som vardre paa Gudsfrøgtens Sti.
Her i Verden er Kummer og Nøie,
Før vi Glæden i Himmerig saa,
:: Hvor ei Graaben skal mørkne vort Die;
Naar vi salig' af Verden udgaa! ::